

MAGYAR FUTÁR

RAJNAISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1944. AUGUSZTUS 23. — IV. ÉVFOLYAM 34. SZÁM

A:
O
ÉR

FRANCIAORSZÁG
FÖLDKÖZI TENGERI PART-
JÁN IS MEGINDULT AZ ÚJ
ANGOLSZÁSZ ROHAM...

LÁNGBABORULT AZ

(A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPRIPORTJA AZ ÚJ INY)



A KIS FÜRDŐVÁROSKA KIHALT, a lakosságot rég eltelepítették innen, az utcán csak a szöges drótsövény vasoszlopai sílbaakolnak... A védelem tökéletesen megszervezett, s minden utca valóságos erődrendszer, háztömbjeivel, csapdáival és láthatatlan aknamezőivel...

VÁLASZ A HAJÓÁGYUKNAKI A legnehezebb lövegek bocsátkoznak tűzpárba a tengerről bombázó Ikerágyúkkal, amelyek biztosítani törekednek a partraszállt csapatok előnyomulását...

EGY BÁRKÁK ÉS KIGYULLADT SZÁLLÍTÓHAJÓK küldik lüstaszókat az ég felé a nizzai partok előtt... A harci gépek, torpedóvetők és a parti ütegek egymás után súlyosítják el az emberrel és hadianyaggal megrakott járműveket, s az ellenség veszteségei már a partraszállás előtt kegyetlenül véresek...



SS-GRÁNATOSOK VÁRJÁK A PARANCSOT St. Raphaelnél a támadásra, egy légi úton szállított angol harci csoport ellen, amelyet fel kell morzsolni... Az elszánt védők itt is, mint Normandiában történt, már első órákban kiküszöbölték az éjtörnyösök és a légi gyalogság zavaró munkáját... A földrevert csapatok elpusztultak, vagy fogságbaestek!



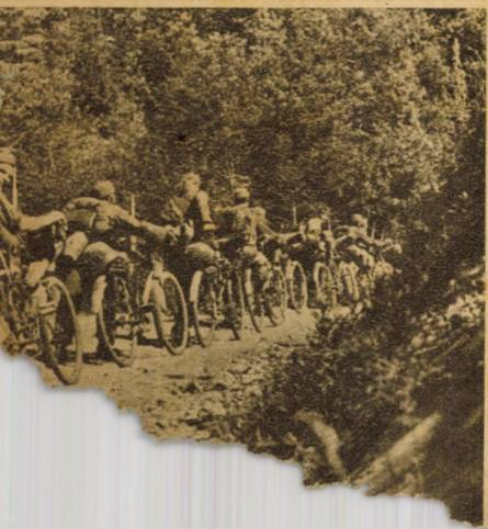
RIADÓ A PALMAK ALATT... A beavatkozó mindenütt megmozdultak a partraszállás első előgliallák előre kijelölt állásaikat! Csapa nehéz s egész sora a páncélos elhárító eszközöknek... E kezére a délfranciaországi erődök védőinek... E lott össze véresen az első inváziós kísérlet, hosszú a rivierai társaság...



HEGYI PATAK VIZEBEN vonul állásba a páncéltörő ágyúszerkezet. A motorizált alakulatok a nehéz terepen már-már nem mozoghatnak, a harcoló katona ősi társa, a ló tart ki csak a hegyek közt!

A NÉMET BAJTÁRSÁK úttalan úton sietnek a vállvetett harc színhelyére! Az erdélyi havasok között Európa sorsának kell eldőlnie: ezért küzd a német gránátos éppen úgy, mintha saját hazáját védelmezné...

ERDÉLYÉRT



GYORSAN MOZGÓ HONVÉDKEREKPÁROS csapat az erdélyi hegyek szerteszétjárta a védelmi vonal felé halad... Békésen süt a kora délutáni nap, a katonák mellett nyugodtan megy munkája után a szomszéd falu egyik román lakója... Tudja, hogy a honvéd fegyvere megoltalmazza életét és vagyonát!



HEGYI VADÁSZOK ÁGYUIVAL kapaszkodnak a meredek hegyoldalon a füzérlő... Ember és fegyver szakadatlanul öntözik a lenyűgözött erdélyi föld védelmére, a magyar sereg szent háborújává válik...

...és közben mi történt PÁRISBAN.



HAMIS ÜTLEVELEK GYÁRTÁSA MIATT kellett elszöknie Athénból George Cagmanolakis, aki után erősen érdeklődött már a görög rendőrség... Párisban ő is egyszerre fellelőzte magában a képességet és hivatást, hogy megváltsa a „szolgaságtól” a bennszülött és becsületes franciákat

A francia becsület őrzői, az igazi hazafiak, akik az európai népek szabadságának s a keresztény kultúra megmentésének gondolatát fegyverrel szolgálják, a keleti arcvonalon küzdenek... Ezalatt pedig Párisban az invázió megkezdése óta a föld alatt szervezkedett a nemzetközi zsidó sörredék patkányhada, a „felszabadítók” fogadására — természetesen Franciaország nevében! Az ótestamentumi bosszúszomjtól lihegő Izrael bujtogatására lángolt fel a partizánharc Páris utcáin, s változtatott romhalmazzá egész negyedeket a fény egykori városában! A bandák vezetői között még véletlenül se volt született francia...



NÉGYFÉLE ÁLLAMPOLGÁRSÁGI OKMÁNYA IS VOLT Baton Lathannek, de a papírok nem tudták megváltoztatni öröklött faji bélyegét, még kevésbé destruktív lelkületét... Ő is Párisban szervezte a fegyveres lázadást, s ötven tagú bandájában 38 volt a fajkon...

A SZOVJETBŐL IS KERÜLT néhány valódi szakértő forradalmár francia földre, segíteni a minden európai országból összeverődött, egycélú fajrokonoknak... Izsák Teuerstein például Moszkvából érkezett Párisba! Kétfőző tudománya volt a röpiratok terjesztése



ÁJTATOS KATOLIKUS HIVOT JÁTSZOTT Zisman Feiga, a tipikus zsidó asszony is, akiből a nagy kegyesség alól végül mégis kibújt a zsidó... Hírszerző munkára vállalkozott s a német csapatok mozdulatairól értesítette az „erdei embereket”...

TISZTES KISIPAROSNAK, vagy vidéki reágnak látszik Bronislaw Weissblat, pedtoriasz-harcok szakértője volt Párisban, földalatti lázadás előkészítésében volt tőlyes szerepe

RACHEL FUSSBEIN az egykori Lengyelországból emigrált Párisba, s természetesen fajrokonaival együtt ő tudta legjobban: mitől lesz igazán boldog az új „haza” népe! A terroristák között „segéd-szolgálatos” volt a sötét ábrázató zsidó lány

VASÚTROBBANTÁSI SZAKÉRTŐ volt Leon Bernhard, akit a moszkvai forradalmi központ kölcsönzött ki a földalatti francia lázadás előkészítésére. Mőrnöki oklevelet ez a szorgalmas csak azért szerzett, hogy minél hamarabb működőkéssé váljon a választott pályaradalmiság

ELSZÁSZBÓL KERÜLT PÁRISBA Izsák Rucif, s előbb a délfrancia partvidéken „tevékenykedett,” majd a fővárosba szökött, hogy fegyveres lázadásra bujtogasson a németek ellen



KELETLENGYELORSZÁGBÓL VÁNDOROLT Marsellébe Zysmann Szyja, hogy megmelegedve, egy kommunista seft vezetését vállalja el... Később ő is „szabad francia” partizánbandát alakított, amelynek hírhedt tagjai közt ott volt a 18 és 22 éves ifjabb Szyja is, mindketten anyjukhoz méltó, hírhedt gyújtogatók!

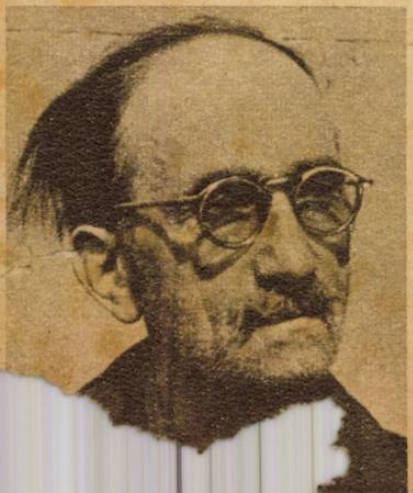
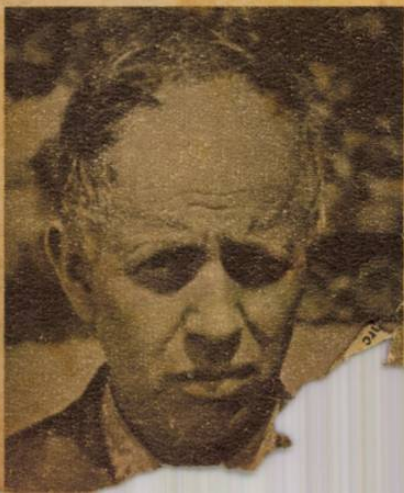


FRANCIA FÖLDÖN NÖTT FEL a párisi egyetemen szerzett gyógyszerész-doktori diplomát David Lehmann, aki azzal hálálta meg az ország nagylelkű vendégszeretét, hogy egy maquisard-banda élén a parasztek házáit gyújtogatta Lyon környékén... Neki nem volt elég jó hazafi a francia földműves, aki nem felkesedett a rabló és pusztító angolizációért!

ROMÁNIA AJÁNDÉKOZTA a nagy „latin-testvériség” zálogaként Hermann Goldsteint a francia partizánmozgalomnak. Mielőtt Monsieur, vagy Domnule Goldstein a „szabadságharcos” pályára adta volna a fejét, szerzett Párisban egy konfekciós nagykereskedést...

EGY KISEBB CSOPORT terrorista vezetésére még a jámbor ábrázató Lehmann Izsák is kapható volt, aki eredetileg szlovák hazafi volt, hiszen Pozsonyból emigrált francia földre

JELLEGZETES BÜNZŐZŐ ÁBRÁZAT a lengyel gettóból származó Mlaver Földő, aki titkos rádióállomások felszerelésével foglalkozott Párisban



ETROL HETRE



Félelemre

és aggodalomra nincs ok; csak azt a népet lehet megtörni, amely elvakult, sírátkozó, anyagi és önvédelmi harcra képtelen, olvassuk az Erdélyt védelmező honvédhadsereg parancsnokának kiáltványát, s igazságai mögött ott érezzük tanulságnak az egész magyar történelmet, bús és dicsőséges lapjain a helytállásnak, áldozatkésztségnek, a túlerővel szembeszegülő halálos elszántságnak csodáival. Csak azt a népet lehet megtörni, amely belevész a gyávaság posványába, amely a történelmi próbák előtt visszaretten, s elhitványult idegrendszerén engedni uralkodóvá válni a tomboló félelmet és a menekülés, a vinnyogó bújkálás primitív ösztönét. Erdélyben riadót harsognak minden magyarnak Veress Lajos vezérezredes szavai s arra hívják fel ennek a földnek népét, hogy feladatát keressen magának a védelmi harcban, parancs és utasítás nélkül, mert olyan órákban, amikor a sors perdülő kockáján már nemcsak az egyén élete, sorsa, boldogsága, kényelme, hanem az egész nemzet fennmaradása, szabadsága forog, nem szabad parancsokra várnunk. A láng csap ki házunk fedeléből, a tűz ölbe ejtett kézzel a toronyok bennünk, a rá nem riasztó pusztulásra, s a döngési káosz felhívására, Erdélynek szól a honvédek főparancsnoka, de az ország sorsát! Nemcsak a szavak az, hanem az odázható, a Felvidéken, mert ami ott nyeltek, erőteljes, egyértelmű, ami a szörnyűség, a gyilkosság, a féltől való botladozásunk! Be kell rendezkedni a hadi életre, a szellemben, az izmokban, az élet puritán egyszerűségében, az összetartásban és az áldozatkésztségben. A puhaság, az időtlenségbe szétszórt gondolat, a renyhe békevágy ma már gyáva menekülésnek számít. Harcok idején csak az igazán az ember, aki nem latolgat, nem kacsintgat jobbra-balra, nem keres önmaga számára mentséget az elmulasztott kötelességek esküdszéke előtt! Megtenni mindent, ami elménktől, izmainktól telik, ezt követeli az Erdélyben harcoló honvédek főparancsnoka, s mi rá tudunk mutatni a példára is, akit követni

harsog a jólétiültetés hazug híre, — ezt is mondja az Erdélyt védő honvédek főparancsnoka, s tudjuk, hogy a vakrémség, melyet a hajmeresztő „értésülések” felvernek, az ellenség szövetségese, s a legnagyobb veszedelem. Népi betegséggé vált a suttogás, új ragály, amelynek forrását nagyon jól ismerjük, s okait is pontosan tudjuk. Sokan vannak a buta fecsegők, töméntelen ember szórakozik önmagának és másoknak ijesztgetésével, de még többen akadnak, akik megfontolt, sötét aknamunkát folytatnak, ijesztgetik a magyar népet, hogy rémséget a maguk politikai és hatalmi céljainak szolgálatába állíthassák. Egy függetlenségére és férfiasságára büszke nép pedig nem mutatkozhatik izgatottnak és idegesnek éppen olyan időben, amikor a nyugalom az életet menti meg és a jövő felé világít. A felelőtlen vad ijesztgetés, s a nyomában poroszkaló általános bizalmatlanság a legjobb katonai és politikai vezetéssel is megbéníthatja! Mit mondjunk és mit cselekedjünk hát a nemzet erejét legyengítő, hitünket, bizalmunkat enerváló örökös fecsegés, hazugság és cigány-asszonyos jóslások ellen? Mit cselekedjünk, amikor, — őszintén meg kell ezt mondani, — a magyarországi rémhírterjesztés a zsidó vigécek rekedt vijjogásával betöltött várost és falut, karmába kaparintja a tanyák magányba vert népét csakúgy, mint a nagyvárosi fényes kávéházakat, a szalonok és úri otthonok sokaságát. Mondjuk el fáradtan, hogy nem a pánikból terem a helytállás és győzelem? Ismételjük meg azt az igazságot, hogy a katonai főparancsnokságok és az ország vezetői többet tudnak és látnak, mint Sunyi úr és társai a kávéházi kerekasztalnál? Szólítsuk fel az ország dolgozóinak keservesen kiizzadott pénzéből dologtalanul fecsegőket arra, hogy ne destruáljanak reggeltől estig olyan hírekkel, amelyeknek a forrását se tudják megnevezni? Kérjük fel a zsidókat, hogy tizenkettőtől ötig ne örüljenek előre s ne harangozzanak elébe a demokráciának és a bolsevizmus feltétlen győzelmének? Majdnem reménytelen feladat ma szép szóval megfélekezni a romlott fantáziát! Elhallgatásának csak egy lehetősége van, de ehhez hozzá kell nyulnunk a létharc kellős közepén: könyörtelenül kiirtani azokat, akik e végtelenül nehéz időben nem átallják a nemzet létét veszélyeztető közönséges hazudozást!

Mi vagyunk

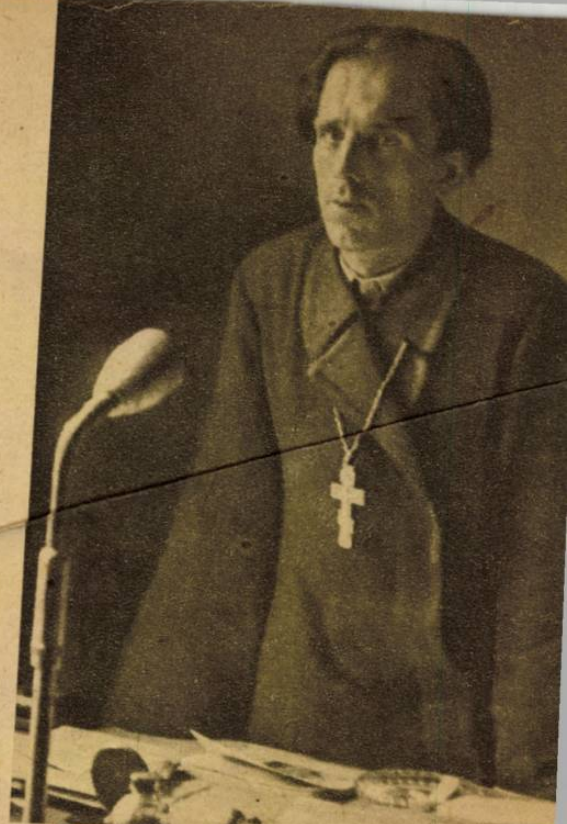
az üllő és a kalapács, mi vagyunk a gondolat és a cselekedet, mi képviseljük a szeretetet és a gyűlölködést, mi magunk vagyunk a mult, a jelen és a jövő, önmagunkkal viaskodunk szüntelenül a sok évezredes fejlődés beteljesedő céljainak szolgálatában, mert ez az ember sorsa, s emberek csak akkor tudunk lenni igazán, ha ezt a sorsot bátran vállaljuk! Beteg, fáradt, enervált férfiak és nemzetek lerakhatják a fegyvert, de nem szüntethetik meg az örök harcot és nem menekülhetnek el végzetük elől, — ez a másik igazság, amelyet nem tévesztethetünk szemünk előtt most, amiről nem feledkezhetünk el ma, amikor a láthatártűzek és dúlások fekete füstje takarja el, s a jövődőltsenki se sejti, de az ember és a nemzet szívében ott kell élnie, mert különben értelmetlenné válik a mártól holnapig való botladozásunk! Be kell rendezkedni a hadi életre, a szellemben, az izmokban, az élet puritán egyszerűségében, az összetartásban és az áldozatkésztségben. A puhaság, az időtlenségbe szétszórt gondolat, a renyhe békevágy ma már gyáva menekülésnek számít. Harcok idején csak az igazán az ember, aki nem latolgat, nem kacsintgat jobbra-balra, nem keres önmaga számára mentséget az elmulasztott kötelességek esküdszéke előtt! Megtenni mindent, ami elménktől, izmainktól telik, ezt követeli az Erdélyben harcoló honvédek főparancsnoka, s mi rá tudunk mutatni a példára is, akit követni

hivatásos tollak, akit nem utasítanak az első sorba, akinek érkezésekor senki se mond üdvözlő beszédet, akit nem éljenek meg, ha távozik, de reggeltől estig való néma tevékenysége, személytelen buzgalma mégis ezerszer többet jelent tündöklő nevekénél, közismertségnél és aranyveretű tekintélyénél! A kisember, a névtelen tömeg vált megint egyszer hővé az életnek, a munkás, a kézműves, a kiskereskedő, aki a bombától szétcibált ház földszintjén oda akasztja az üvegétől megfosztott kirakatablakba az ákombákomos cédulát, hogy „Az árusítás zavartalanul folyik!”, a műhely olajos ruhájú, kemény tenyerű dolgozója, aki a riadót feloldó sziréna után visszaáll a gép mellé, s beidegzetten, szinte már maga is gép módjára tovább szolgálja a termelést, pedig szívét tán összeszorítja az emberi aggodalom asszonyáért, gyermekeiért, családi hajlékáért, szegényes tűzhelyéért, amelynek sorsáról semmit se tud... Ők a hősei ennek a kegyetlen harcnak s ha egyszer majd megint a béke csendje terül a világra, az ő mellükre kell feltűznünk a tisztesség, a megbecsültség, az első emberi rang legfénylőbb medáliáját!

Rabságra

vetették Szófiában Bagrianov volt miniszterelnököt, aki alkut kezdett a plutokráciákkal a fegyverszünetről, s felmondta a szövetségi hűséget Németországnak, meg Európának. Börtönbe zárták külügyminiszterével együtt a demokráciát, aki ünnepélyesen megtagadta a nacionalizmust, s kész volt elvben lemondani Bulgária életjogáról, határaitól, földjéről, még arról a területről is, amelyet egy szenvedélyes irredenta a neuillyi békeparancs átvételének órájától kezdve nem szűnt meg visszakövetelni! A hatalomra törő új elemek, amelyek a bolsevizmus vörös lobogója alatt jelennek meg a szófiai utcán, a minden felfordulásban első sorba tolatkodó ordítózik már nem tartják elég radikálisnak Bagrianovot, ők többet akarnak, s hogy mi ez a több, azt nyíltan és világosan megmondja a vörös lobogón minden nyakat viszketésre ingerlő sarló s a bolsevista terror kalapácsa! Nem lehet megállni a „demokrácia” útján, ha erre a lejtőre egyszer a vak véletlen, vagy a vakság bűnösei ráfordítják egy nemzet sorsának szerkerét, — ezt a tanulságot kiáltja minden nép felé a szófiai hír... A spekulánsokat, az alkudozókat, a hideget és meleget egyszerre fúvókat, a langyosokat elsodorja a szabadjára eresztett szenvedély, az alvilági düh, s úgy járnak, mint a nagy német költő bűvészinas, aki elszabadította a démont, de nem tudta a varázsszót, amellyel visszaparancsolhatta, vagy akárcsak megfélekezhetné volna. Bagrianov is Zauberehringet játszott, s a vörös szellem, amelyet balgatógon kibocsátott a lepecsételt barlangból, őt dugta börtönbe, ahol elmélkedhetik: lehet-e vajjon alkut kötni az ellenséggel, lehet-e egyezkedni azzal, aki egy nemzet életére tör, s egy csillapíthatatlan imperializmus mohóságától üzve, mindent karmai közé szeretne kaparintani. Anglia, — suttogták Európában sokáig a naivak és ostobák, — a brit hatalom tekintélye, megvédelmez mindenkit, aki London gyámságát illő tisztelettel kéri, s Bagrianovék is ezt gondolták... Nagyon ravaszul kieszték, hogy kivel béküljenek, kivel alkudozzanak, de lám, gazda nélkül csinálták a számítást, mert az alkuhoz mindig kettő kell! Itt még csak akadt volna, aki alkuszik, Bagrianovék készítették a parolát, Anglia azonban nem csapott bele a készen tartott tenyérbe, s Uncle Sam is zsebre dugta kezét... A bulgár parolázókat a vörös marok ragadta meg... A becsapott jámbort fegyverrel üt le, s a hatalmasok az alázatos kéregetők előtt becsukták az ajtót. Kegyetlen tanulság van írva arra a börtönajtóra, amely mögé a szófiai vörös csöcselék akarata juttatta Bagrianovot és miniszterétársát, kegyetlen tanulság mindenki számára Európában, aki azt hiszi még, hogy az élet és halál komor vitáját másképp is be lehet fejezni, mint az életet védő fegyver érveivel!

Bayreuth: Az ünnepi játékokat az idén is a sebesült katonák számára rendezték meg. Hitler nevében Ley dr. birodalmi vezető fogadta a sebesülteket, akik a vöröskeresztes nővérek szerető gondoskodásával vettek részt az előadásokon



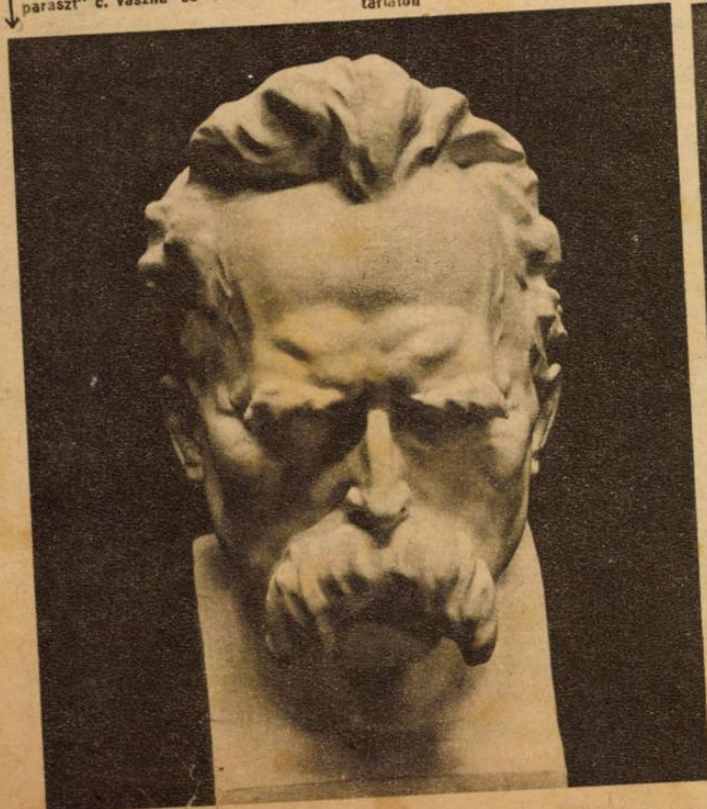
Pozsony: Eugen Timofesev orthodox püspök a szlovákiai dióban megrendítő előadást tartott a bolsevizmus istentelen politikájáról. A harmincnégy éves pravoszláv főpap töltött a szovjet kényszermunka-táborokban, Szibériában és a Kaukázuson... Tapasztalatból ismeri a vörös túrelmet a lelkiismeret bűneiről!

Algír: Összeült a de Gaulle-féle francia parlament, amely nem törvényhozó, csupán tanácsadó szerv, de benne már most is a kommunizmus hangadók... Algír jövője sorsa bizonytalan, mert a moszkvai propaganda teljes erővel dühöng a francia-afrikai gyarmatokon... lehet, hogy önálló szovjet-köztársasággá kiáltja ki Sztálin akaratára ezt a területet, — hidfőállásul a világ bolsevizálásához...



FUTÁ

Berlin: A birodalom fővárosában megnyílt a nagy őszi nemzeti kiállítás. A remekművek hosszú sora bizonyítja, hogy a német művészek a legnehezebb hónapok alatt is szorgosan dolgoztak azért az európai kultúráért, amelyet a bolsevizmussal szövetkezett angolszász világ el akar pusztítani... Hans Schachinger „Pénzt számoló paraszt” c. vászna és Thorek erőteljes Nietzsche szobra nagy feltűnést keltett a gazdag tárlaton





slau: A totális mozgósítás erőfeszítése a katonai segédszolgálatnál is munkába szorította a német nőket! A vonatsozlopok lávontatásán gyakorolják a szolgálatot a fiatal lányok, akik eddig csak sportból szálltak nyeregbe...

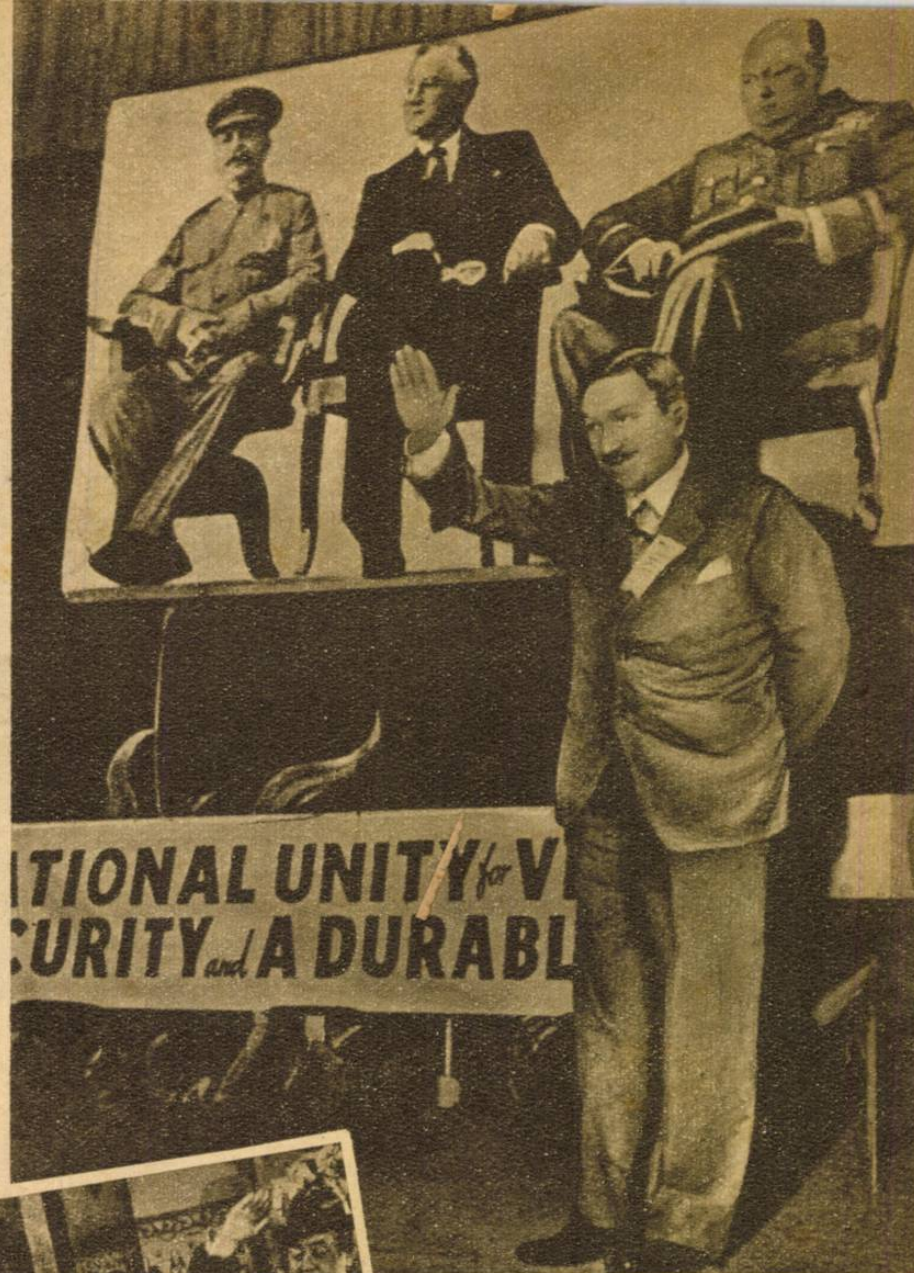
IRADÓ



s a roncsot, mint a
rond jeltápe, kakas-
csenőre őzi

New-York: Álcázott kommunizmus Amerikában... Képünkön Earl Browder az amerikai kommunista vezér bejelentéssel Manhattan gyűléstermében a „politika-mentes amerikai párt” megalakulását, — Churchill, Roosevelt és Sztalin képe alatt. A nyilvános ülés után az új párt vezetősége megalakította az amerikai kommunista pártot!

New-York: A világ legnagyobb városa megőrül egy új színházi mutatványtól, amelyben a férfiak zene-szóra üglegelik a női szereplőket... A gyermekes yankee-lélek nagy mulatságot találja a vaskos és izléstelen ötletben



London: Harold Laski, a zsidó-angol egyetemi tanár nagy támadást indított a kereszténység ellen a gúnyosan írt a háborús győzelemért tartott istentiszteletekről. Cikke kinos feltűnést keltett Angliában



Washington:

Dewey, Roosevelt ellenjelöltje megkezdte a választási agitációt az Egyesült Államokban



MEGRONGÁLT TEMPLOM, amelynek kupoláját találta el egy terrorbomba... Az ellenség Budapesten is megmutatta, hogy milyen emberséges gondolkodású és mily kitűnő keresztény szellemű tölti el...



elleneség gép hajtott végre a magyar főváros ellen! Sűrű lakott város, ilyen körülmények, ahol semmilyen hadiállapot sincsen!



BOR tábornok RÓM

(A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA A LENGYEL FŐ



MINDEN HARC KÖZÖTT legkegyetlenebb a városok utcáin, barrikádák mögött, romok közt vívott csata... A varsói lázadás utolsó fegyveres csoportja, a régi jegybank palotájába vonultak vissza s a romok közt kísérik meg a vedekezést! Gránátosok kerítették be az omladékat, — nincs többé remény a kitörésre...



LÁNGSZÖRÖK CSÖVEBŐL sziszeg elő az eleven tűz az ablakok felé, amelyek mögül géppuska kelepett néhány perccel előbb. Kigyúlnak az ablakkeretek, ajtók, a pokol hősege olvasztja meg a vasat s a kétségbeesetten harcolók meghalnak — Angliáért!

Az angolszászok úszítására fegyvert fogtak Varsóban a nyugtalan elemek és a Bor tábornoknak nevezett egykori lovastiszt vezetésével megkísérelték birtokukba venni a várost, amely felé akkor szívesen törtek már a bolsevisták... A londoni rádió szakadatlanul biztatta a felkelőket, de a vörös ostrom hirtelen megállt: a lázadókat magukra hagyta Moszkva! A fegyveres kísérettel összeomlott s Varsó a háború folyamán s mind a kétszer, másodszor már a háború folyamán s mind a kétszer az angolszászok hideg és közömbös hallgatása közbe-

KOPOGNAK A GÉPPUSKAGÖLÖK, a lázadók tüzeben az egészségügyi katonák a kötézőhelyre viszik sebesült bajtársaikat... A harc súlyos áldozatokat követel, de a lelkeik percei már meg vannak számlálva!

EGY KOSÁR KÉZIGRÁNÁT, a torlaszharc leghatásosabb fegyvere... A rendőrmester a néma, elfoglalt épületek között az utolsó ellenállási fészekhez viszi a löszert... A kiégett ház az elkésereedett tusa borzalmairól beszél!

NINCSTOVÁBB... Az utolsó, makacsul ellenálló felkelő csoport megadta magát! A reménytelenségre ítélte harc végét s a becsapott lengyelek arcán ott látni a keserű csalódás komor vonását... Megint hiába s most is mások érdekelté úszították őket a halálba!



RSOJA

ROS VÉGZETÉRŐL)



GRÁNÁTOK ROBBANNAK az épületcsoport romjai közt, a tüzérség szakadatlanul lövi a lázadók állásait, amelyeket a tűz fedezete alatt közelítenek meg a kézítésére induló Gestapo-különítmények



FEL A ROMOKRA! A régi várak leomlott bástyáihoz hasonlít a szétlőtt épület, amely füstölög még a nehézkgránát robbanása után... Egy ugrás és a kézítésére indulók fent vannak a lázadók állásaiban!



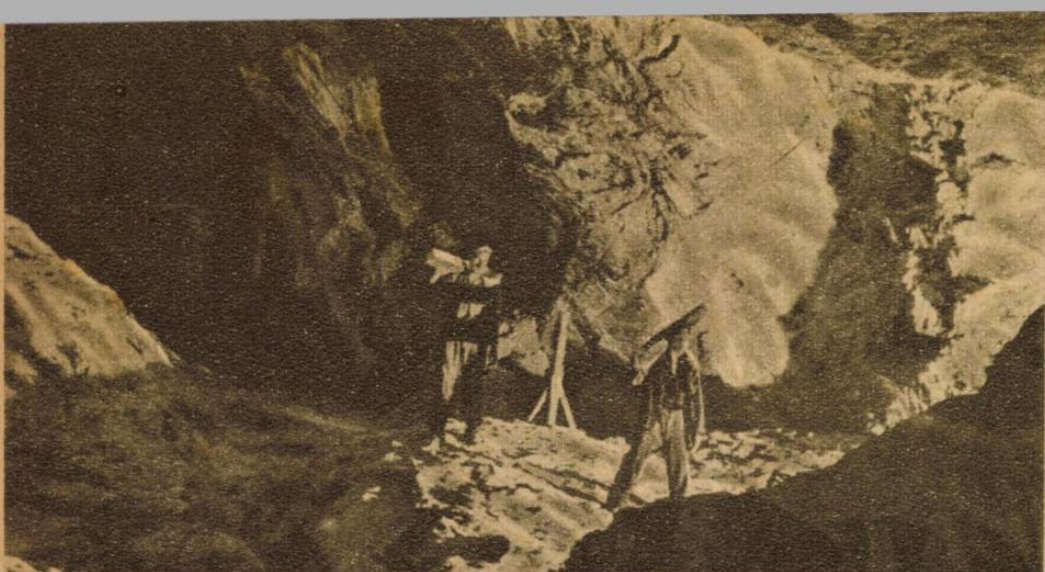
OROS ŐRJÁRAT a fel-
ig elpusztult városban...
és üszök nehéz, hideg
ong a halálosan néma
zt, keserű tanulsággal
mindenkinek, aki hisz
ciák ígéretében és a
vai biztatásokban!

ANYAK ÉS GYERMEKEK
kétségteljesen a fel-
róváros minden részéből a
rombank omladéka felé, meg-
jegybank omladéka felé, meg-
bizonyosodni, hogy él még a
lérj és apa...



LASSAN KIÁLSZIK A TŰZ, elszáll a füstfelleg,
s vele együtt a feklismeretlenül fölrövezetettek
lelkessége is a — demokráciák iránt...





BARLANGI MEDVÉK LAKTÁK UTOLJÁRA az óriási sziklák alatt képződött csarnokot... A történelem előtti korszak nyomai hevernek mindenütt, mikor a kisérletesen kongó barlangban megjelennek fehérfényű lámpáikkal a mérnökök és munkások, hogy megkezdjék az átalakítás gyors munkáját...



NEHÁNY NAP MULVA kész a villamos vezeték, barátságosan szórják sugarukat az ilylápák, tőköréma az új beton-padló, s működnek a szellőztető készülékek is! A műhely szerelése megkezdődhetik: kijelölük a gépek helyét...

Barlangokban készül a győzelem fegyvere!



Churchill meghirdette két esztendővel ezelőtt a német ipar totális elpusztítását s az angolszász hatalmak légiflottája ezer gépes csordákban repült rá a hadfelszerelési gyárak környékére... Összedőltek a csarnokok, a bombák felgyújtották a műhelyeket, a laboratóriumok hajlekai omladékká váltak, de a német fegyver csak nem akart elfogyni, ahogy Londonban kitervelték... Az üzemek akkor már rég bombabiztos helyre vonultak: a föld alá, a történelem előtti korszak barlangjaiba, amelyeket a germán találékonyság és a szívós győzelmi akarat erőleltása gép-termékké, szerelő csarnokokká, irodákká és kísérleti műhelyekké alakított át! A német hadiipar legfontosabb üzei ilyen „bombabiztos” sziklapincékben dolgoznak éjjel-nappal, zavartalanul...

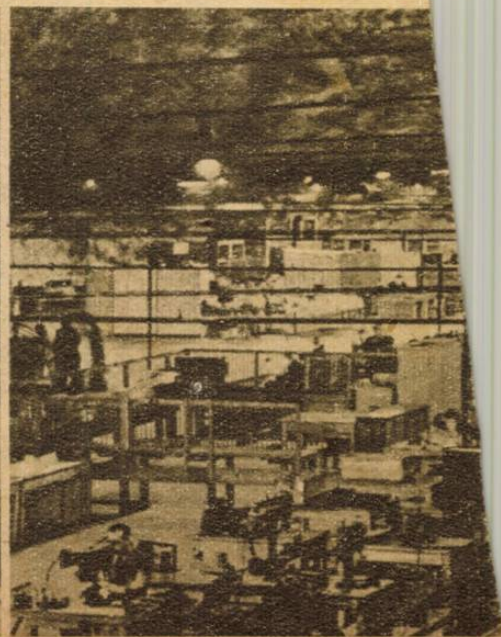
GEPEK SZÁZAI SORAKOZNAK egy hét múlva a földalatti műhelyben, amelyet természet épített minden erejével bombabiztos munkahellyé... A termelés áldott életzaja tölti meg a barlangot s akárhogy erőlködik az ellenség, nem tehet kárt egyetlen műszerében, s nem akaszthatja meg egy pillanatra se az akarat tevékenységét!

A VEZÉRIGAZGATÓ TITKÁRNOJE MÁR HELYEN VAN: a felöltő problémákat a helyszínen intézik el, a munkások kívánságát meghallgatják és teljesítik. Nincs párnázott ajtó, előkelően elzárt szoba, csak egy egyszerű fenyőasztal van, de rajta az élet halasztatlan dolgait formások nélkül intézik el!



AZ „UJJHEGYPRÓBA” FELFEDEZÉSE: sós, kőszikla... A fiatal nő káslány izgatott bókkíváncsisággal ismádkodik a munkahelyén, nem zavarja meg a termelést az elle repülőlámadása s a zódó tempóval készülnek az arcvonal szán az új fegyverek!

ÖTSZÁZ MÉTERES SZIKLAFÖDÉM ALATT dolgozik a kísérletező mérnök, a tökéletesen felszerelt laboratóriumban... Fölötté a hegy, s a hegyen zúgnak a szélben a tölgyfák, a gyár bejáratát álcázza a természet az erdővel, s még a legnehezebb bombák becsapódásának dőrejtét se hallja itt meg a föld... Az ember összefog a természettel élete és hazája védelmében!



LONDONI KEPEK V1 pusztításáról

Churchill első beszámolójában szerette volna letagadni az elsőszámú megtorlófegyver hatását s beszédében jelentéktelennek próbálta feltüntetni a londoni és délangliai nép szenvedését a szárnyasbombák miatt... Ma már pontosan tudja a világ, hogy az angol főváros milyen keservesen érzi a leckét a német és európai városok esztelen megtámadását visszatörő német öklől súlya alatt. Az agyoncenzurázott sajtó is több szabadságot kapott a szárnyasbombák pusztításairól való beszámolásra s képsorozatok mutatják a folyóiratokban: mennyire távol volt az igazságtól és őszinteségtől Churchill jelentése... A Magyar Futár képsorozata a Picture Post legutolsó, Európába érkezett számából való.

BECSAPÓDIK A CÉLBA A V1. AZ ÉJSZAKAI SÖTÉTSÉGBE MERÜLT LONDONI NEGyedben... Lángtenger vágódik az ég felé, szerte repülnek az irtózatossággal robbanó erő hatására az épületek falai s a légnyomás kilométeres körzetben megremegteti az épületeket. A földre szabadult pokol képe minden újabb becsapódás...



ZSUFOLÁSIG MEGTELNEK az elsősegély-heiyekek egy-egy éjszakán, mikor a hadijelentések szárazvú beszámolóit azt írják, hogy „London ismét a V1. erős tüze alatt áll...” Mindenki dolgozik s kápünkön egy francia tiszt látható, amint éppen bekötözi a szárnyas bomba egyik sebesültjét

AZ IDEGSOKKOS ÁLDÓZATOKAT elvezetik a porba omlott házak közül... A pincéből ugyan élve menekült meg, de a pusztulás felejthetetlenül idegeibe fészkelte magát a tótova nézésű férfinek!

VÉRESEN MEGMENEKÜLT emberek keresik családjukat a rémület és halál éjszakáján... A férj és feleség egymásra talált a segélyhelyen: élnek, de fedél nincs többé fejük felett a most már ők is érzik, mit szenvedett Európa polgári lakossága a terrortámadásoktól!



KI A V1 SZÓZAT? Ha lerészkednek a mély éjszakai a segélyosztásokban nyomon munkálakad... A robbanóhelytől olyan távol, repeszdarab, vagy kő hullott, a légnyomással hevernek a londoni utcán... Emberek, akiknek már nem volt idejük menedéket keresni a süvöltve érkező „pokol kutyája” elől...

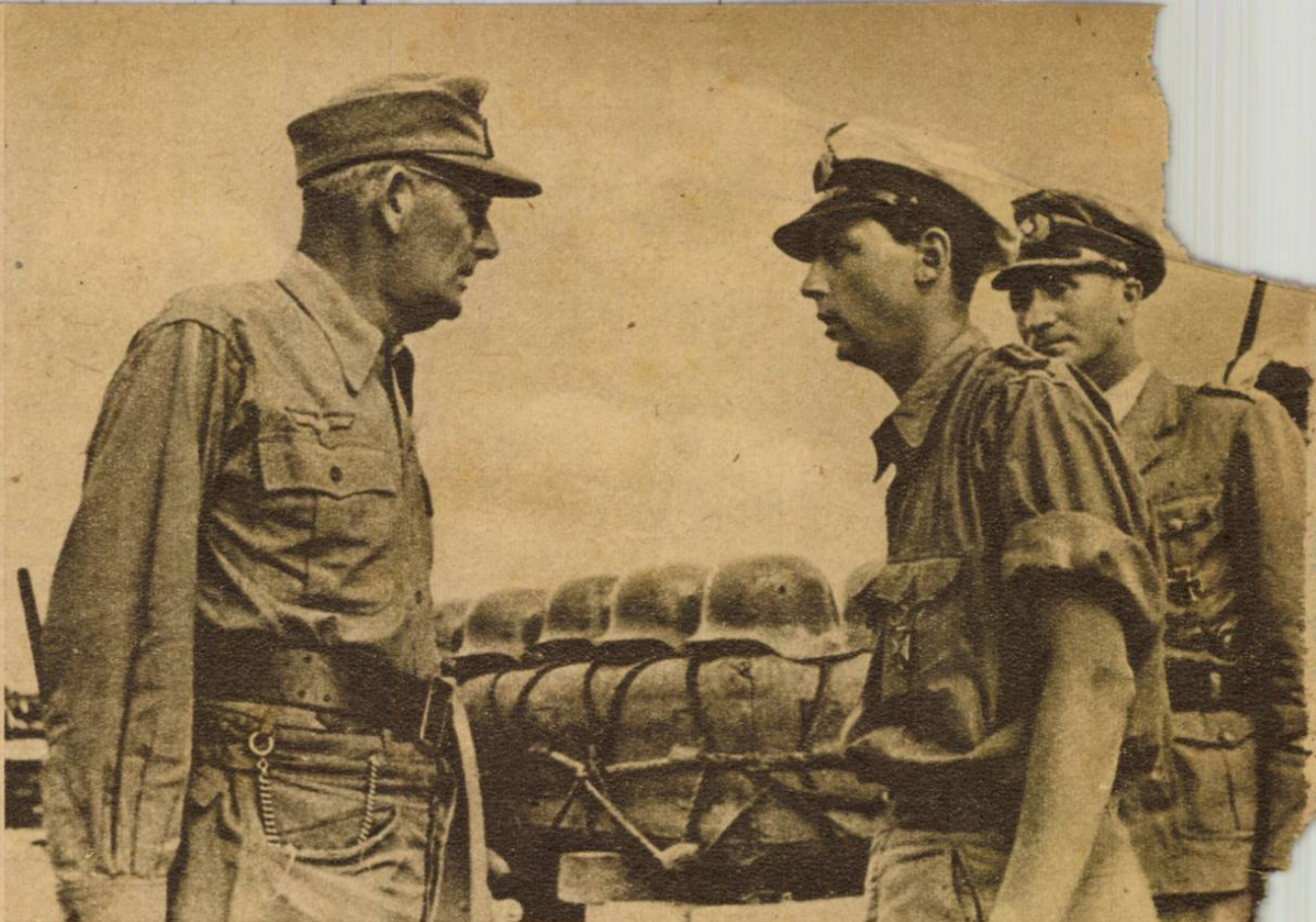
ACÉLSISAKOS LEÁNY a mentőszolgálatban... Borzadva nézi a pusztulás képét, amely szeme elé tárul! A fotóriportereknek ugyan tilos a V1. által szétzúzott épületecsportokat fényképezni, de egy pillantás az iszonyódó arcra, elárulja, hogy mit látnak a segélyosztágba beosztott londoni nő...

FURCSA MENTŐMUNKA, CIGARETTÁVAL...

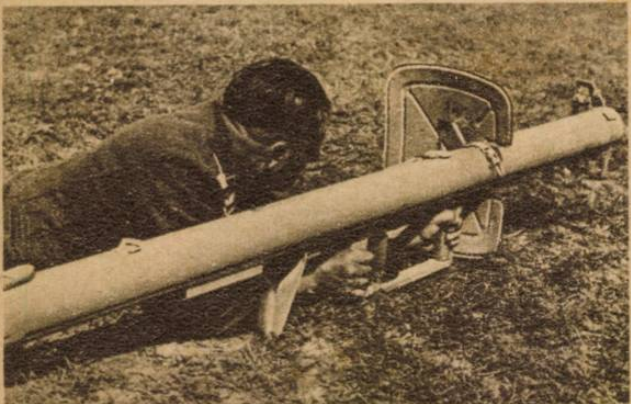




GÖRING BIRODALMI MARSALL meglátogatta a kórházban a július 20-i alávaló merénylet súlyosan sérült áldozatát, Bodenschutz repülőbarnokot, aki most már rövidesen felgyógyul



A DICSSŐGESEN KÜZDŐ balkáni német hadsereg főparancsnoka, von Weichs vezértábornagy, a dalmát partokon álló védelmi erőknél tett látogatást. Az Adria keleti partján harcra készen várakozik a német erő



PÁNCÉLRÉM az előnyomuló ellenséges harcokcsikkal szemben. A bator, elszánt katona közvetlenül a cél előtt robbantja azt a felője rohanó hatalmas harcokcsik



SZOVJETMÉRLEG AUGUSZTUSBAN... A gyűjtőtábor felé mentelnek a keleti csata vörös foglyai... A Visztula mentén már lerongyolt, ötven év körüli és suhanc-korú ezredeket vet harcra a bolsevista hadvezetőség. Romlik az emberanyag és fogy a fegyver — augusztusban a szigorú német egyesítés szerint 4200 szovjet páncélos, 5000 löveg pusztult el s 13.000 fogoly került német kézre

HADIJELENTÉSEK,

Mialatt Roosevelt és Churchill Quebecben — Sztalin távollétében — tanácskoznak — állítólag — a Japán elleni hadműveletek alapelveiről, de bizonyára más közös ügyekről is, — Eden külügyminiszter sürgős meghívása Quebecbe legalább is erre vall, — a vörös cár Románia, Bulgária és Finnország behódolását gyorsan, erélyesen és totálisan kihasználja, azoknak a hadászati alapoknak teljes birtokbavételére, amelyre a bolsevizmusnak égetően szüksége lenne abban az esetben, ha a második világháború Európa leverésével végződne és ennek folyamánként a liberális-demokrata angolszász világhatalmak és a szovjetizált Eurázsia között kitörne az ez esetben elmaradhatatlan harmadik világháború. A fegyverszünet ellenére tovább harcolni köteles Románia teljesen orosz vezetés alá került, Bulgária rohamosan bolsevizálódik, Hackzell finn miniszterelnök szélhűdése pedig bizonyosan szoros okozati összefüggésben áll a finn függetlenséget valójában megsemmisítő orosz fegyverszüneti feltételekkel. A vörös cár viszonylag olcsón jutott a Balkánra, az Égei tengeri kikötőkhöz és a Keleti-tenger finn partvidékére. Három nép szabad akarattól (?) szabad utat nyitott neki. A finn kikötők azonban nem jégmentesek, az Égei tengeri kikötőkhöz folyamokon és hatalmas hegyláncokon át hosszú út vezet. Az igazán szabad tengeri utat északon a dán tengerszorosok, délen a török tengerszorosok birtoklása jelenti. A déli út védelme vagy feladása ma a törökök és a brit világbirodalom közös ügye, az északi utat Németország védi.

A keleti hadszíntéren

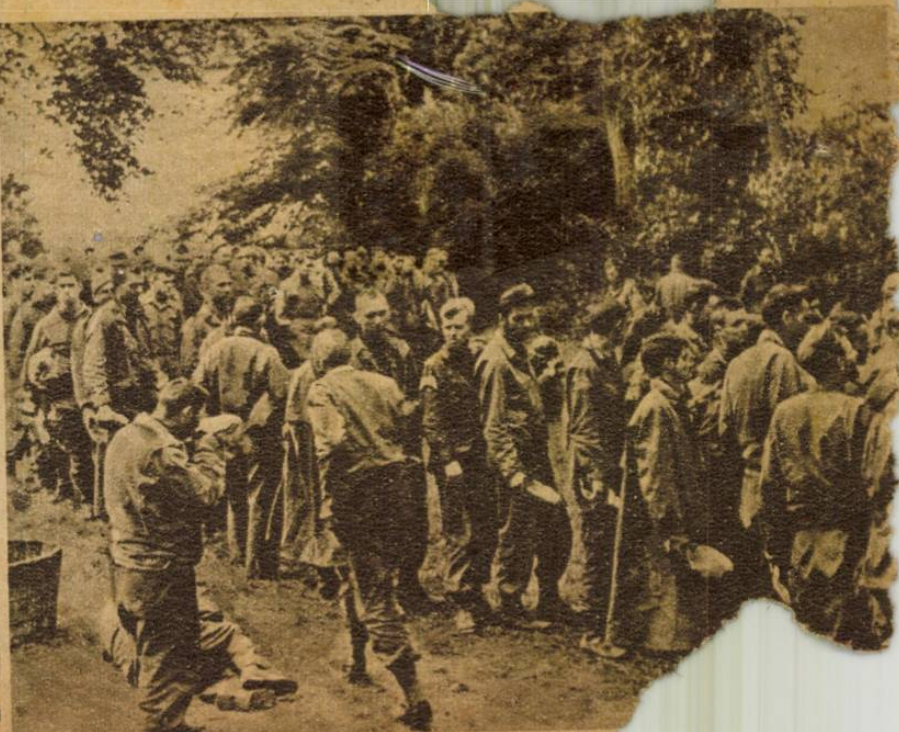
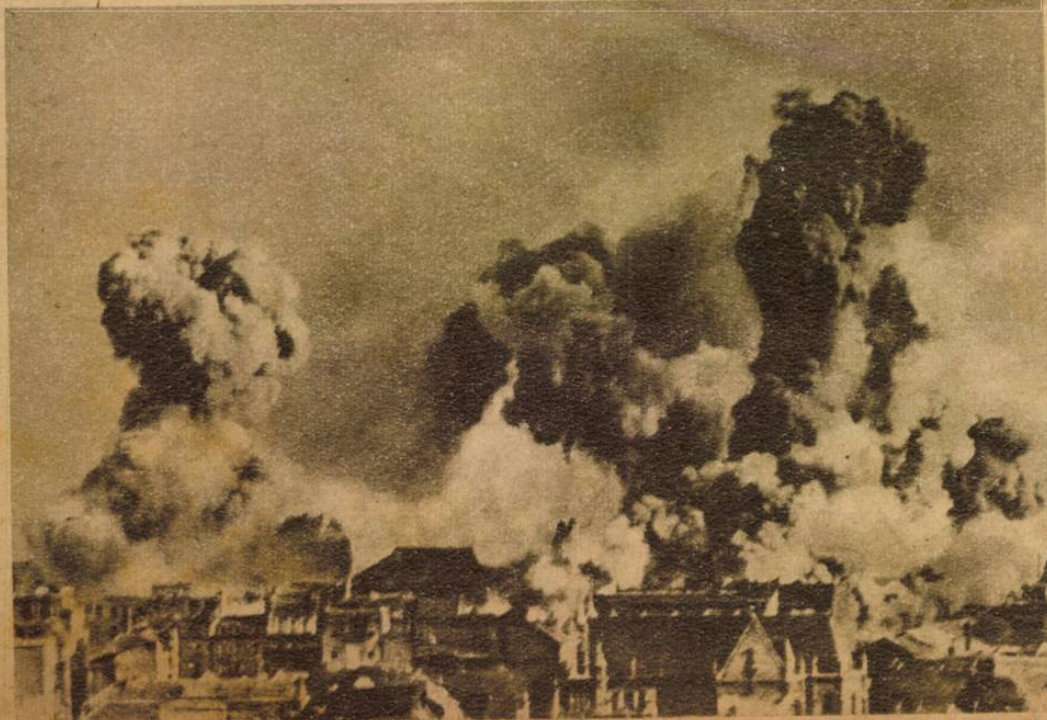
Rigától két oldalt szeptember 14-ike óta folyó rendkívül nagyarányú csatának orosz részről az a közvetlen célkitűzése, hogy birtokába vegye a Keleti-tengeri kikötőket. Távlatos célkitűzése pedig az, hogy a tengeren kivívja a főhatalmi állást és a szabad kijárást az Északi-tengerre s evvel az Atlanti-

Oceánra. A hatalmas és merész célkitűzésnek megfelelően a vörös hadvezetőség ezen az egyébként erdős és mocsaras vidéken szokatlanul nagy erőket vont össze. Rigától délre, Bauske városától kétoldalt észak és északnyugati irányban, — Rigától északkeletre pedig Modonh és Walk területéről nyugati és délnyugati irányban több, mint 40 lövészadosztály, számos páncélos kötelék erős csatarepülő támogatás mellett központos támadást intéz a német elhárító állások ellen. A szovjet — német megfigyelés szerint — ezúttal csaknem összes erőit egy más mellett — tehát nem mélységbe tagozva — vetet bele a küzdelembe. Nyilván arra számított, hogy met ellenállást evvel a tömegrohammal egyből legázolhatja. A célt azonban sem 14- nem érte el. A légierő által kivívott csatákban mind a páncélos és mind a gyalogos csapatok. Német megítélés szerint a nagy elhárító sikerült meg a vörös támadást megelőzően — vagyis megbeszélni.

A keleti arzenál vezetésének támasza és ahhoz dél felé összpontosított. csak helyi erejei lettek meghíúsul. Visztula keleti partjára kerültek ugyan, de a tengerre nincsenek.

Sanoknál egyetlen áttörés történt. elkeseredett harcok után a német csapatok visszavonultak.

LÁNGOLÓ POKOLLA VÁLTOZTATTÁK az angolszász terrorrepülők bombái a belga városokat... A „felszabadítottok” itt is bemutatkoznak s igyekeznek rokonszenvet kelteni maguk iránt



FOGOLY AMERIKAI TISZTEK ÉS KATONÁK



BORÚ FELADATAIRÓL beszél Guderian vezérezredes, a német egy ifjúsági tábor lelkes serege előtt... A kisportolt, minden f... nevelt német fiatalok elszántan készül a történelem parancsának teljesítésére!

ÚJ ELHÁRÍTÓ-FEGYVERT állított az ellenséges légi terror leküzdésére a hadsereg szolgálatába a német technika... A 88 centiméteres lövegek hordtávolsága messze felülmúlja az eddigi ágyúkat s pusztító hatása is sokszorosa a régi lövedékeknek

SCARFACE, MAGYARUL „SEBHELYES”... Ez volt a neve egy Magyarországon lelt négy motoros amerikai bombázónak. Ez volt az álnéve Al Capone-nak, a hírhedt amerikai banditának is...

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

A keleti arcvonal kárpáti szakaszán német és magyar csapatok szept. 9. és 15. között számos orosz felderítő vállalkozást utasítottak vissza. E harcokban magyar ejtőernyősök különösen eredményesen vettek részt.

A minket legelsősorban érdeklő délelőli arcvonalon hadászati megfontolások alapján önként kiürítettük a székely csücsök déli szakaszát. Az új állások előtt, valamint Marosludasnál és Tordától délre súlyos harcokban sok, páncélosoktól is támogatott orosz-román támadás omlott össze, a támadók súlyos veszteségei

védőink a Nagyvárad és Szeged közti határszakaszon a németek által indított folyamatosan ellentámadásra lendülő orosz csapatok megsemmisítése érdekében Aradot, Majd kelet-nagyváradra, majd a Belényes vonaláig visszahúzódtak. A Belényes vonalánál a németek kemény támadó erőkkel szembeállították oláhok ellen. A németek a németek elleni támadó jellegűek, amelyeket a németek megindulási helyén a németek következő támadó erőkkel szembeállították. A németek sok nagy veszteséggel járó támadást indítottak. Ez nehézségekbe ütközött.

terén
szept. 9. és 15. közötti héten a németek sok oka van. Az orosz csapatok erő nagyfokú bevetésével a német csapatok legnehezebb ellentámadási útja és a fellázadt francia és belga lakosság legtevékenyebb közreműködése ellenére sem sikerült a visszavonuló német hadseregeket

döntő csatára kényszeríteni. Elszántan küzdő, sok esetben egészen gyenge utóvédnek önfeláldozó harcai mindenkor biztosították a zömök elszakadó mozgóláncát, s így ezek — a száz nap óta tartó harcoktól természetesen megfogyatkozva, de tökéletes rendben — beérkezhetek abba a területbe, hol a világháború előtt megépített különböző védelmi rendszerek és kedvező földrajzi viszonyok — folyók, csatornák és hegyvonulatok — új elhárító rendszer felépítését megkönnyítették. Ebben az új elhárító rendszerben német tartalékok is felvonultak és így növelték az ellenállás erejét. Az angolszászok viszont sikereikért sokszor igen magas árat fizettek s bár a Csatornán át folytonosan friss erőket vontak előre, számos és köztük sokszor legjobb támadó kötelékük csaknem teljes harcértékének elvesztése miatt akadtak meg döntő órákban és döntő helyeken. Az a rendszeres és nagyarányú pusztítás, amit az angolszász légi haderő megelőzően a francia-belga forgalmi hálózatban okozott, természetesen az angolszász előnyomulást is késleltette és pedig fokozottan, mert a visszavonuló németek a rombolásokat maguk részéről még kiegészítették. Jelenlévő erőket kötöttek le a Atlanti-fal erődítményeinek visszamaradt német védői is. St. Malo, Brest, Lorient, St. Nazaire, a közben elesett Le Havre, továbbá Dunkirchen, Boulogne és Calais hősei kitartásukkal erősen csökkentették a Németország felé bevetett angolszász hadosztályok számát.

Mindeme okok együtthatásából kifolyólag az 1. kanadai és a 3. brit hadsereg támadása a Schelde torkolatvidéke és az Albert csatorna mentén teljesen megakadt, sőt a brit és kanadai csapatoknak több hídfőt ismét át kellett engedniük az ellentámadó németeknek. Az a benyomásom, hogy ez a két hadsereg vértett ki leginkább a további harcok folyamán, ami nem is csoda, hiszen állandóan a normandiai német zömök álltak szemben. Az amerikaiak, akik az avranches áttörés óta csak német biztosító csapatok ellen küzdöttek, még rendelkeznek támadó erővel s ezt napok óta az Aachen irányában

való áttörés kieroszakolására használják fel, nyilvánvalóan avval a céllal, hogy — tervük sikere esetén — a Vogezeknek és a német Siegfried vonalnak észak felől a hátába kerüljenek. Az e célra bevetett 1. amerikai hadsereg a mind keményebbé váló német ellenállással és német ellentámadásokkal szemben csak csekély területet nyert. Luxemburg és a svájci határ között a 3. és 7. amerikai hadseregek, valamint az újonnan létesült 9. hadsereg Metz—Nancy—Vesoul vonaláig, tehát általában a Vogezek nyugati lejtőjéig jutott előre. A lotharingiai kapu bejáratáért sok francia gyarmati kötelék is küzd, eredményt azonban elérni nem tudott. Szeptember 15-ig Metztől délre a svájci határig a német ellenállás lényegesen megszilárdult. Közelfekvőnek látszik, hogy a német hadvezetőség az angolszászokkal a döntő elhárító csatát nagyban és egészen a szept. 15-iki vonalban akarja végig küzdeni.

A közép-európai hadszíntéren

Alexander tábornok már-már alig fokozható mértékben veti be erőit, főként az adriai szakaszon, hogy még a rossz időjárás bekövetkezése előtt betörhessen a Pó síkságba. Harmadik hete tartó erőfeszítései borzalmas áldozatok ellenére sem hozták meg a kívánt sikert. A Firenzetől északra végrehajtott angol és amerikai támadások sem jutottak fel az Appennin hágóira. A német védelem itt is csodákat művel. Keményebben harcol, mint bármikor ebben a háborúban.

A légi háború

súlya az elmúlt héten hazánkra és Németország belső területére nehezedett. Aruló román és angolszász légi támadásokon kívül, több éjjeli támadást szovjetrepülőök hajtottak végre. Légi erőink és légvédelmünk 47 gépet pusztított el. Igen erőteljes volt a német légháborús, 3 nap alatt a Birodalom területe felett 353 amerikai és angol gépet semmisített meg. Lehet, hogy e nagy veszteségek miatt az amerikaiak egy időre beszüntették támadásaikat, legalább is 2 napon át nem folytatták támadásaikat.

v. Z. E.

lángtengerében folyik az elkésesedett küzdelem a nyugati arcvonalon, a német határok előtt

DÜHÖNGŐ CSATÁKBAN áll helyt Kesselring ejtőernyős vadása az olasz földön, ahol az angolszász túlerő újra és újra kiverzik a németek halogató harci taktikájának következtében...





Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(109.)

— S ha én mindezt hajlandó vagyok végrehajtani, akkor engem, egyedül engem, megtérnek az urak, kegyeskednek helyemen hagyni, sőt szolgálataim fejében fizetéselemést is kaptam volna... Szorgalmi jutalmat... Hát uram, őszintén megmondom, végtelenül szegyelem magam, ha egyedül itt kéne maradnom, s komolyan arra gondoltak volna, hogy engem megtartanak. Hitvány embernek kellett volna lennem...

— Hogy? Mit mond?

— Nem ismernek, azért tételezték fel rólam, hogy a hóhér szerepére vállalkozom... S miután ön már személyesen is ismer, kikérem magamnak, hogy rólam aljasságot feltételezen!

— Mi?

— Nem fejeztem ki magam eléggé világosan? Visszaütöttem még a gondolatát is annak, amiről beszélt... De nagyon örülök, hogy éppen ma jött fel hozzánk, s mutatta meg: mit akartak maguk velünk tenni. Hogy éppen ma derült ki manipulációik végső célja is... A tőkecsoportnak, kérem, semmi beleszólása nincsen többé a lap ügyeibe...

— Megörült? A pénzünkért?

— A pénzükért? Hát azt hiszik maguk, hogy a mocskos pénzükkel mindent elérhetnek, mindent megtehetnek, ha a bankjegyeket mutogatják? Hát nem... A pénzüket visszakapják!

Juda harsogva felkacagott.

— Ugyan! Honnét vennék azt a tekintélyes összeget elő, amivel nekünk tartoznak? Hiszen tegnap még fuldokoltak az adósságban, nem tudtak fizetni senkinek, az emberek csaknem éhen haltak elveik szolgálatában! Visszafizetni? Maguk, ezt jegyezze meg jól, nem azt teszik többé, amit akarnak, hanem azt, amit mi mondunk maguknak... Az elveik, a meggyőződésük aszerint igazodik, ahogy mi előírjuk. Maguk azért lelkesednek, amit mi lelkesedésre méltónak mondunk, s azt támadják, amit mi kárhoztunk. A gondolkodás fényűzéséről nyugodtan lemondhatnak, mi megkíméljük magukat ettől a teher-től...

— Kérem, nekem nagyon sok a dolgom, nincs időm elméleti vitákat folytatni.

— Elméleti vitát? — nyujtotta a szót gúnyosan.

— Azt gondolja, ez elméleti vita? Szerintem rendkívül gyakorlati megbeszélés, hiszen egész jövőjüket jelenti. Kivált a magáét...

A szerkesztő félrehajtotta fejét, csendesen mosolygott, s nagyon halkan felelt:

— Nem hinném. Nekünk már nagyon kevés gyakorlati megbeszélésünkre lehet egymással. Az önkök tőkéje megszűnt a lapnál bármilyen befolyást gyakorolni.

Juda ránézett. Megörült ez az ember? Félrebeszél? Hiszen a szerződés világosan kimondja, hogy a kölcsön fejében a tőkecsoportnak joga van az újság szellemi irányítását ellenőrizni, ha pedig ezt bármilyen okból lehetetlenné tennék számára, azonnali hatállyal felmondhatja a vállalat rendelkezésére bocsátott összeget, sőt — birtokba veheti az újságot is. Nagyon kitűnően megcsinálta azt a szerződést András Elemér, az ő jogtanácsosa, a legfurfangosabb ügyvédek egyike Pesten.

— Ne csodálkozzék, kérem... A pénzükre nincs szükségünk, úgy határoztunk, hogy megszakítjuk az önkök tőkecsoportjával való kapcsolatainkat.

— Megszakítják? Hogy-hogy megszakítják? Meggondolta, ember, hogy mit mond?

— Meg. Tudom, milyen a szerződésünk... Maguk meg akarták szerezni ezt a lapot, elnémitani, megfojtani, kellemetlen őszinteségét elhallgattatni. Azt hitték, hogy ez már sikerül is... Hát nem, kérem, szó sincsen róla. A pénzüket, amit eddig folyósítottak, visszakapják, a szerződést felmondjuk...

— Ugyan honnét vennék hozzá a pénzt?

Juda minden fillérről tudott, ami a vállalat pénztárába befolyt, éppen hogy evickélt az újság, tartaléktőkét gyűjteni nem volt módjában. Akadót volna ember, aki pénzt ad nekik? Összehoztak titokban egy olyan tőkét, amely a maga szájaíze szerint szeretné ismét a lapot megjelentetni? A gondolat teljes lehetetlenségnek tűnt szemében. Keresztény tőke? Egy lapvállalatban? Először is nincs olyan vállalat, amelynek eszébe jutna, hogy pénzét efféle üzletbe fektesse, másodsorban nincs Magyarországon annyira önértékes, céltudatos társaság...

Ezeknek fogalmuk sincsen a sajtó hatalmáról, jelentőségéről, s ha van, sokkal könnyelműbbek,

vagy közömbösebbek s sem törődnek ilyesmivel. Antiszemita újság? Hát ki az antiszemita a nagy keresztény tőkések között? Senki... Összeköttetések, barátságok, rokoni kapcsolatok annyira szövevényesek, barátaik, atyafiaik között annyi már a zsidó, hogy szegyelemnek meztőlábaskodni előtűnik. Ez nem fér össze az európaisággal, a kulturával, az emelkedett gondolkodással. Ő, nagyon jól megmagyarázták ezt nekik azok, akik véleményüket formálják, akik észrevétlen befolyást gyakorolnak rájuk... Ezen az oldalon nincs veszedelem...

— Felmondják a kölcsönt? — ismételte gúnyosan. — Hát ez nagyon derék dolog, kérem... De úgy emlékszem, hogy akkor huszonnégy óra alatt fizetni kell, különben kivonulnak...

Kezével finom mozdulatot tett, mintha söpörne.

— Ki... Ki... az utcára... S a lap a mienk... Figyelmeztetem, hogy ezzel a dologgal nem lehet tréfálni, ez, kérem, üzlet, nem könnyű ügy... Mi üzletemberek vagyunk, nem ismerjük a szentimentalizmust... Mindenesetre, jó, hogy eldiskuráltunk, legalább megismertem közelebből, s tudom, hányadán vagyunk magával. Kár... Nagy kár... Magát használni tudtuk volna, a szakmában jó híre van, de ezek után...

— Felmondanak, persze?

— Igen.

— Hát nem szeretném, ha tovább is bizonytalanságban maradna, vagy azt hinné: megtévelyodtam, inkább mondok egy újságot. Keresztény tőke állt mögénk, s hajlandó bennünket megszabadítani a zsidó pénztől.

Juda felugrott.

— Tessék? Mit mond?



— Bocsásson meg, ha érzékeny pontját érintetem. Tudom, hogy a tőkének általában nincs faji hovatartozandósága, de mi itt éppen elég hosszú ideig küzdöttünk a zsidóság gazdasági és szellemi befolyása ellen, hogy gyakorlatra tegyünk szert a személytelen tőke felismerésében is. Szóval nem kell többé lapunknak a zsidó pénz. S ebben nem csupán az az örömdetes, hogy holnaptól kezdve ismét szabadok vagyunk, s becsületes lehet a hangunk. Én sokkal inkább örülök annak a ténynek, hogy a maguk anyagi hatalmával szemben kezd itt felkelni, hasonló fegyverrel egy másik, becsületes és önértékes tábor. Tudja, mit jelent ez? Vége az egyeduralomnak! Vége a versenynélküli garázdálkodásnak a szellem piacán is... Majd emlékezzék arra, amit most mondtam! Néhány esztendő múlva nem lesznek már magukban! A kezükre néznek, s ha új hódítási terveken törnek a fejüket s a kiszemelt gyarmati területen ott találják majd a mi fajtánkat is...

— Profétának csapott fel?

Juda felállt és az ablakhoz lépett, melyen át a körút forgatagára látott. Az élet vad tempóban lüktetett, lármásan, s meg tudta volna mutatni, hogy a pénz, az élet után loholó emberek között melyik kinek a szövetségese. A gyalogosok közül, a villamoson céljuk felé türelmetlenül igyekvők seregéből, az autók utasai sorából, az üzletek tulajdonosai közül, végig a hangos, nyüzsgő utcán. Mit akarnak ezek? Hiszen mindenki őhozzájuk tartozik... Vagy közülük való, vagy belőlük, az ő nagylelkűségükből él... No, talán a sarkon a gyümölcsárus, vagy az a cipőszinórt kínáló vak ember, aki égnek fordított fejjel áll a forgatagban, azzal a mozdulattal, ahogy a vízben áll a rémült teremtmény, a vízben, mely lassan és könyörtelen biztonsággal ellepi néhány perc múlva. Ezek az ellenfelek, más mindenki szövetségese, lekötözték. Mit akarnak hát? Nem látják az igazságot, vagy vakok ezek is? Illuzionisták. Azt hiszik, övék az ország s maguk irányítják benne életüket...

Már nem volt ingerült, nyugodt volt, fölényes, derűs.

Visszafordult s aprókat bólintott a szerkesztő felé.

— Jó, kérem, nagyon jó... Csinálják, am akarnak, vagy próbálják csinálni... Szabadok, e határozásaikban nem gátolja magukat senki, terveket készíthetnek, s majd a gyakorlatban kiderül mennyi valósítható meg belőlük. Az ember néh úgy játszik, mint a gyermek a kerítés mögött. Az hiszi, nyitva előtte az egész világ, s a palánk szé nyílik előtte, ha túl akar jutni rajta...

— Igen szép hasonlatai vannak. Én is mondom valamit, én azonban egy igazságot mondom inkább: amit érdemes lesz megjegyezni, gondolkodni rajta meg is szívlélni...

— Hagyja hallani!

— Nem vetek sok időt, s maguk felébrednek... Felébrednek abból a hiedelemből, hogy maguké ez az ország és úgy gazdálkodnak földjén, ahogy akarnak. Nem sejtik, igazán, hogy vulkán fölött járják a táncot? Komolyan hiszik, hogy ebből a népből már annyira kiégett minden önérték, annyira elfogyott minden józan érzés, hogy némán tűri az idők végezetéig magukat, uralmuk keserves és bírhatatlan szemérmertlenségét? Hogy nem kel majd fel egy napon s vesz magának elégtételt a megaláztatásokért, melyekben részesítették, s nem üt vissza egyetlen szörnyű csapással mindazokért az ütésekért, melyeket maguktól kaptak? Majd jusson eszébe, hogy ezt hallotta egyszer valakitől, akit nem a gyűlölet fűtött, csupán az igazság szenvedélyes szeretete és szolgálata. Maguk azt hiszik, hogy minden antiszemita örvöngő szadista, műveletlen barbár? Nézzé, én nem gyűlölöm magukat. Tárgyilagos vagyok. Elismerem, hogy vannak nagyon becsületes zsidók is, akadnak tehetségesek, zseniális alkotók, akik nélkül az emberiség szellemi, kulturális vonásai torzok lennének. De azt is tudom, hogy tömegükben, minél több van valahol, annál veszedelmesebbek a befogadó népre. Az én fajtámra is. Nem gyűlölöm magukat, de mindent elkövetek, hogy ne maradhassanak itt.

— Ahá! Maga a tudományos antiszemita... Ismerem ezt a népséget.

— Ahogy tetszik. Tudományos antiszemita... Mondhatjuk így is... A szó nem fontos. Csak az, hogy egyre többen leszünk ilyenek... Maguk tán nem látják, hogy nő a mi táborunk napról-napra, vagy ha látják, nem hajlandók tudomásul venni, mert zavarná nyugodt emésztésüket...

— Hát hagyjuk! Nagyon messzire mentünk, nem azért jöttem. De örülök, hogy itt voltam... Tudomásul vettem, hogy hadiállapotban vannak velünk, a pénzünk se kell maguknak. De figyelmeztetem, hogy most már nem lehet visszalépni. Elkötötte ezt a könnyelműséget, hogy teljes célt ért nekem, s ez, látja, nagy hiba volt... Mondja, nem szenvedélyes természet, mint szenvedélyes elvakult lennél előtt felfedezte szándékait...

Azt mondta: nincs benne van... De ha nek! Könyörtelenül hely ebben az országban... A mi látszik, maga...

— Ez felel meg, máris amennyire meg lehet lánssunk...

— Igen, gyázzon!

Kiegyenesedve csatlakozott a más... a tekintet, s nem... készülő ragadozó néz így... korbán meghúzódó vad, amely a távol... geti. Nem nyujtottak egymásnak kezét, az elindult az ajtó felé. Pontosan látta a szoba... kopott bútorait, a rozoga székeket, melyek a Teleki-térről valók voltak tán, az elnyomorodott bőrkarosszékeket, a színehagyott szőnyeget, s a polcokat, melyeken a bekötött újságpéldányok barna vászonsarka oly puritán tárgyilagosan bámultak vissza rá. Az önkéntes szegénység jelei voltak ezek.

S láttukra, ebben a pillanatban megvilágosodott előtte igazsága annak, amit ez az ember győzelmiükről, végső diadalukról mondott. A világot is fel lehet forgatnia annak, aki megveti a pénzt és az anyagnál többre becsüli a szellemet, a jólétnél a becsületet. Mivel lehetne például ezt az embert levenni lábáról? Pénzzel? Aligha... A meggyőződését el nem adná semmi kincsért, hiszen, ime, visszaütötte a gondtalan jövőt, amelyért cserébe nem kellett volna mást adnia, mint a szakértelmet valahoz, ami a foglalkozása. Mi lenne, ha egy ügyvéd mondaná: ezt vagy azt a pört nem vállalom, nem tartom igazságosnak az ügyet? Van ilyen ügyvéd? Valószínűleg akad... S ha volnának tízezer mi lenne azokkal, akik ravasz pöröket indítanak mások ellen, akik kifosztják ellenfelüket, letelezti üzleti konkurrenciájukat s mindehhez találnak jogászt is?

(Folytatjuk)



AZ EURÓPAI HAZOK

1100 munkaszolgálat negy kepben

íghír: „A zsidókat a háziiparban és a mezőgazdaságban ztatják...”

EGY AJVÉ!...



— Mondja, Grünfeld úr, ez egy humanum? Nem elég, hogy mi keil, de vihetem magammal a feleséget és anyósomat...



— Néé, gondold, hogy ez a tehén egy goj és mindjárt

CAMORZSOLÁS BORHÜRCSÜGÜN



ZSIDÓK!



— Hej mennyivel egyszerűbb volt a kunesáftok fosztogatása!...

AMI NEM IGAZ!

„Hej, ha én is, én is köztetek lehetnék, Izrael fiai, szép zsidó levették...”



A NEW-YORKI ROTSCCHILD-HÁZBAN:

— Nu, mit szólsz a Klári hugunk-hoz? Nála még az árdrágitást is érdemnek vették s újra megnyitotta a budapesti üzletet.



GÖRGENT



BALKÁNI STRUCC-POLITIKA!
HIÚ REMÉNYEK



A SZOVJETBÖRTÖNBEN
— Mi történt ezzel a pópával?...
— Nem tudta megvárni már az angol püspöki bizottság látogatását...



(Újságíró: „Zsidó csapatok is részt vesznek majd Németország megszállásában.”)

— Ne féljen lord Strabolgi, mi készen vagyunk, mi is masírozunk majd, csak előbb foglalják el Németországot...



A német tüzérség a közeledő angol partraszállási csónakokat lövi a francia tengerparton.

RIADÓ NYUGATON!

A „Szabad India” önkéntes légiójának harcosai, felsorakoztak az európai Nyugati Fal védelmére.



... RAJNISS FERENC írószerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Gy. evre 20. P. levélre 10 P. negyedévre 5 P. Egyes szám ár 40 fillér. Csekk száma: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körorgó gépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Feladás: Győry Aladár igazgató.